Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Het Kleine Kikkervisje

De beek stroomt langs het veld, rond de heuvel en door het bos. Er zit van alles in de beek: waterkers en slakken, en kleine visjes, zeegras en langoesten, en onder een steen waar het water koel en diep is, leefde vroeger een kleine bruine hagedis.
De hagedis was een druk beestje, altijd bezorgd over het een of ander. Ze vertelde de langoesten wanneer ze hun schelpen moesten afwerpen; ze liet de slakken zien waar ze dode bladeren konden vinden; en ze behartigde zowel de zaken van iedereen als die van haarzelf.
Op een dag, toen ze tegen de stroom op kroop, zag ze een kikkervisje in een zonnig ondiep water liggen, met zijn neus bijna boven water. "Dat kikkervisje hoort niet in de zon te liggen", zei de hagedis bij zichzelf. "Het is te warm. Ik denk dat ik het hem moet vertellen." Dus kroop ze

naar de plek waar het kikkervisje lag. Toen ze dichterbij kwam, hoorde ze het kikkervisje zachtjes tegen zichzelf fluisteren. "O, wat mooi! Hoe prachtig!". - "Wat is er zo mooi?" vroeg de hagedis nieuwsgierig, om zich heen kijkend. "Dat zingen!" riep het kikkervisje. "Hoor je het niet?" En nu de hagedis luisterde, hoorde ze inderdaad een volmaakt koor van vogels die hun ochtendliedjes zongen in bos en veld en struikgewas.
"Ja, het is mooi", zei de hagedis. "Maar je moet hier niet in de hete zon liggen. Je maakt jezelf ziek."
Het kikkervisje kronkelde alleen maar ongeduldig en bleef toen stil liggen luisteren. Maar toen richtte hij zijn kleine doffe oogjes op de hagedis. "Ik neem aan dat je vaak vogels naar de beek hebt zien komen om te baden", zei hij. "Denk je dat ik er ook maar enigszins op lijk?" - "Als een vogel?" riep de hagedis. "Nee, dat doe je niet." "Nou, ik zou niet weten waarom niet", zei het kikkervisje. "Ik heb dan wel geen poten, maar wel een staart." - "Ja", zei de hagedis, "maar vogels hebben ook snavels en veren en vleugels en jij hebt niets anders dan een lichaam en een staart." - "Dat is waar," zei het kikkervisje en hij zuchtte diep.
Zoals de hagedis had gezegd, was het warm in het ondiepe water waar het kikkervisje lag; maar nu vroeg ze zich af waarom het kikkervisje er als een vogel uit zou willen zien, dus ging ze wat comfortabeler zitten en praatte verder. "Nu zou ik graag willen weten", zei ze, "waarom je eruit wilt zien als een vogel." Eerst antwoordde het kikkervisje niet; hij leek verlegen of dommig, maar toen de hagedis het hem opnieuw vroeg, zei hij: "Ik weet het niet." Toen zweeg hij weer; en de

hagedis stond op het punt weg te gaan toen het kikkervisje plotseling verder ging: "Het is omdat er iets in mij lijkt te zijn dat moet zingen, en ik heb het geprobeerd en geprobeerd, totdat alle vissen en zelfs de slakken me uitlachten, maar ik kan geen geluid maken. Ik denk dat als ik benen had en kon rondspringen als een vogel, ik het wel zou kunnen."
"Maar ik zie niet in waarom je zou willen zingen," zei de hagedis. "Dat heb ik nooit gedaan."
Toch leek het kikkervisje er zo bedroefd over te zijn dat ze medelijden met hem had en een hele tijd in het ondiepe water met hem bleef praten; en de volgende ochtend ging ze hem weer opzoeken. Dit was het begin van een vriendschap tussen de twee. En hoewel de hagedis niet begreep waarom het kikkervisje zou willen zingen, lachte ze hem nooit uit, maar probeerde ze een plan te bedenken zodat hij het zou leren. Een keer bedacht ze dat als hij aan wal zou zijn, hij er misschien iets aan zou kunnen doen. Dus wurmde hij zich half uit het water; maar bijna onmiddellijk werd hij zo ziek dat de hagedis hem weer aan zijn staart het water in moest trekken.

De volgende ochtend vond de hagedis het kikkervisje in een staat van grote opwinding. "Oh, hagedis, hagedis!" riep hij, trillend van zijn neus tot zijn staart. "Kijk! Ik krijg benen." Het was waar. Daar waren ze, nog heel klein en zwak, maar het waren echt benen. De hagedis en het kikkervisje hadden het te druk gehad met praten over hoe ze ze moesten laten groeien om te merken dat ze al aan het groeien waren. Ze waren zelfs nog meer opgewonden toen ze kort daarna bij het voorste deel van het lichaam van het kikkervisje nog twee kleine knopjes zagen; en de hagedis wist zeker dat dit vleugels zouden zijn. Het was een vreselijke klap voor ze toen ze ontdekten dat dit helemaal geen vleugels waren, maar meer poten.
"Nu is het allemaal voorbij," riep het kikkervisje. "Het was al erg genoeg om geen vleugels te hebben; maar nu ik op deze manier benen krijg, weet ik niet waar het zal eindigen. Ook de hagedis was bijna wanhopig, totdat ze zich plotseling een rivierkreeft herinnerde die ze had gekend en die een van zijn poten had verloren in een gevecht, en het had hem nauwelijks pijn gedaan. Ze zei dat ze misschien op dezelfde manier de voorpoten van het kikkervisje eraf kon trekken. Hij was best bereid dat ze het zou proberen, maar bij de eerste ruk die ze gaf, riep het kikkervisje: "Auw! dat doet pijn!" dus de hagedis moest stoppen.
Ze dacht echter nog steeds dat er iets aan gedaan had kunnen worden als het kikkervisje niet zo'n lafaard was geweest en haar harder had laten trekken. Op een ochtend, voordat de hagedis was opgestaan, kwam het kikkervisje naar de deur van haar huis kronkelen.

"Hagedis, hagedis, kom hier", riep hij. Toen, zodra ze naar buiten kwam, smeekte hij haar om een stuk zeegras te pakken en zijn staart te meten. "Ik ben al een tijdje bang dat het aan het krimpen is", zei hij, "en nu ben ik er bijna zeker van. Ik heb ook zulke vreemde gevoelens. Soms heb ik het gevoel dat ik lucht moet hebben, en sta ik op een steen zodat ik bijna uit het water ben, en pas dan voel ik me op mijn gemak." Haastig pakte de hagedis het zeegras en mat. Toen zaten ze elkaar aan te staren. De staart was bijna weg! Toch wilde de hagedis niet alle hoop opgeven. Diezelfde rivierkreeft die een poot had verloren, leefde verder stroomafwaarts, en hij was heel oud en wijs. Ze zou hem zover krijgen om naar het kikkervisje te komen kijken en advies te geven. Dus snelde de kleine hagedis weg, en al snel kwam ze terug, naar waar het kikkervisje lag. De rivierkreeft kwam met haar mee, zijn voelsprieten draaiend en beide kanten op starend met zijn uitpuilende ogen. "Ziek kikkervisje?" schreeuwde hij. "Dit is geen kikkervisje!" Toen de rivierkreeft dichterbij kwam, vervolgde hij: "Waarom lig je hier? Waarom ben je niet in het moeras

aan het zingen met de rest? Weet je niet dat je een kikker bent?" - "Een kikker!" riep de hagedis.
Het jonge kikkervisje sprong met een vreugdekreet uit de beek. "Een kikker!" schreeuwde hij. "Dat is het beste van allemaal! Als dat waar is, moet ik afscheid nemen, kleine hagedis. Tot ziens, kleine vriend, tot ziens! Ik zal nooit vergeten wat je voor mij hebt gedaan." Dus ging de kikker weg om zich bij zijn broers te voegen. De kleine hagedis voelde zich een tijdje heel eenzaam nadat de kikker weg was; maar ze troostte zichzelf door te bedenken hoe gelukkig hij nu moest zijn.
Vaak luisterde ze in de schemering, of als de maan helder was, naar het koor van kikkers die daar in het moeras zongen, en vroeg ze zich af of degene die zoveel harder en dieper zong dan de rest de kleine kikker was die zo had geprobeerd een vogel te zijn.
"Per slot van rekening," zei ze tegen zichzelf, "zijn er meer manieren om te zingen dan één."

